

را به ما محول کرده و جهاد کشاورزی هم باید راندمان آبیاری را اصلاح کند.

به هر حال همچنان بیلان آب‌های زیرزمینی منفی است، چه زمانی به نتیجه مطلوب خواهیم رسید؟

اگر هر کدام وظیفه‌مان را انجام دهیم، به نتیجه مطلوب می‌رسیم. طبق قانون در یک دوره ۲۰ ساله باید مصرف آب کشاورزی از ۹۲ درصد به ۸۷ درصد برسد که حدود ۷ سال آن گذشته است.

در استان خراسان رضوی به این عدد رسیده‌ایم؟

در استان خراسان رضوی سهم کشاورزی به حدود ۸۹ درصد رسیده است.

بیلان منفی چی؟

هنوز آن ۲۵ درصد محقق نشده، چون طی سال‌های اول تا چاه‌ها مجهز به کنتور شوند،

زمان خواهد برد. گذاشتن کنتور برای ۸ هزار چاه با مقاومت کشاورز روبه‌رو خواهد شد؛ چون هزینه بر عهده کشاورز گذاشته شده به راحتی این مسئله را نمی‌پذیرد.

سیاست‌های توسعه استان چقدر متناسب با منابع آب است، به طور نمونه راه اندازی کارخانه‌های آب‌بری مثل مجتمع سنگ آهن خواف چرا در مناطق خشک و کم‌آب تاسیس می‌شود؟

در طرح آمایش سرزمین که جهاد دانشگاهی مسئول آن است آب را یکی از عوامل محدود کننده دیده است. الان در طرح جامع شهر مشهد که پس از سال‌ها ابلاغ شده، مهم‌ترین محدودیت، آب در نظر گرفته شده است.

امیدواریم این اتفاق از

این به بعد بیافتد، در گذشته نبوده و صنعت بر مبنای آب خودش را وفق نداده است، فولاد یک صنعت پرآب طلبی است.

اما مجوزها را شرکت آب منطقه‌ای می‌دهد این کنترل نمی‌تواند با اختیارات موجود انجام شود!

تمام مجوزهای برداشت آبی که به صنعت داده‌ایم به این شرط است که با تغییر کاربری مصرف از کشاورزی به صنعت باشد به این ترتیب مصرف مضاعفی ایجاد نمی‌شود؛ ضمن این که هدفمان این نبوده که کشاورزی را خشک کنیم. گفتیم آب حاصل از صرفه جویی از طریق آبیاری و الگوی کشت صحیح در صنعت استفاده شود.

با توجه به مشکل حقابه رودهای مرزی برخی از مدیران می‌گویند سد دوستی در طول این ده سال به اندازه کافی آبدهی کرده است و باید به فکر راه‌حل‌های دیگر برای تامین آب بود! به عنوان متولی نظرتان چیست؟

یک موقع شما سراغ بحث اقتصادی می‌روید، آن وقت صحبت این مدیر درست است. طی این مدت ۴ میلیارد مترمکعب آب را در سد دوستی تنظیم کرده‌ایم، همین مقدار

را در سرزمین تشنه خراسان تامین کردن، یعنی هزینه‌های خودش را به لحاظ اقتصادی داده است.

در زمان اجرا هم همین قضیه مطرح بود که این آب پایدار خواهد بود یا خیر؟ سال ۸۶ ما شاهد جیره‌بندی آب بودیم اما از سال ۸۷ یک رودخانه آب به مشهد در حال انتقال است که مشابه‌اش را در استان نداریم،

علاوه بر این ۵۰ میلیارد مترمکعب آب را در آبخوان و سفره‌های مشهد تخلیه کرده است، ضمن اینکه ما گزینه جایگزین نداشتیم. برای پایداری این آب هم دولت کار خودش را می‌کند، شاید شرایط را برای اطلاع‌رسانی مناسب نبیند و فقط کلیات را بتوان گفت. به هر حال دیپلماسی آب شکل گرفته است، این سد واقعا سد دوستی است و نمی‌خواهیم، دوستی بین سه کشور ایران، ترکمنستان و افغانستان به هم بخورد.

گفتیم آب حاصل از صرفه جویی از طریق آبیاری و الگوی کشت صحیح در صنعت استفاده شود

گزینه ما بر مبنای دوستی است اما گزینه‌های دیگری نیز وجود دارد که در دیپلماسی آب می‌تواند مورد مذاکره قرار بگیرد. قطعاً مسئولین سیاسی ما به این موضوع واقف‌اند و کار سیاسی خودشان را می‌کنند، اما نمی‌توانند آن را در سطح جامعه ببرند، مگر بقیه مسائل

سیاست خارجی در جامعه مطرح می‌شود؟ متولی این مسئله در حال پیگیری است، اگر لازم باشد اقدام دیگری هم صورت بگیرد، حتماً جمهوری اسلامی ایران کار خودش را انجام می‌دهد.

با این حال چقدر می‌توان به آب سد دوستی امید داشت؟

آب مشهد و برآورد حداقل ۱۵۰ میلیون مترمکعب سالانه‌اش تا افق ۱۴۲۰ قابل تأمین است، الان چالش در بحث مدیریت مخزن می‌باشد چون تبخیر بالاست و گرانه برای این ۱۵۰ میلیون نگرانی نیست. فقط جریان رودخانه سیلابی است، باید سیلاب بیاید تا آب ذخیره شود. در بحث انتقال آب

خارجی هم اگر این طوری باشد که تمام کشورهای دنیا باید روابطشان را با هم قطع بکنند تبادل آب یک مرآورده است.

ایران برای سد دوستی و زیرساخت‌های آن هزینه زیادی کرده است، چرا به جای اینکه حقابه افغانستان را پیگیری کنیم، سراغ انتقال آب از یک کشور دیگر می‌رویم؟

موضوعات تخصصی را تا زمانی که وارد حیطه اجرا نشده است، بگذارید متخصصان روی آن فکر کنند! این موضوعات اگر وارد فضای جامعه شد، هر کسی روی آن نظر می‌دهد و سبب ایجاد شبهاتی می‌شود که در اجرا ایجاد مشکل می‌کند!

